

Jennifer Probst

Wanneer je maar wilt

Deel 2 van de *Onvoorwaardelijk*-serie

ISBN 978-90-225-8132-2
ISBN 978-94-023-0944-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Any Time, Any Place*
Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books, New York
Vertaling: Ella Vermeulen
Omslagontwerp: Baqap
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Jennifer Probst
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vergeving is de geur die viooltjes afgeven
aan de voet die ze verpletterd heeft.

– MARK TWAIN

Ik vroeg me af of vergiffenis op die manier opbloeit:
niet met het trompetgeschal van een openbaring,
maar met de pijn die zijn boeltje pakt en midden
in de nacht onaangekondigd wegglipt.

– KHALED HOSSEINI, *DE VLEIGERAAR*

Voor al mijn geliefde lezers die verdriet hebben ervaren,
maar dapper genoeg zijn om te kunnen vergeven.
Deze wereld heeft jullie kracht nodig. Vriendelijkheid en
vergeving zullen uiteindelijk altijd overwinnen, omdat de
voorwaarde voor beide iets formidabels is: liefde.
En voor mijn gezin, waar ik elke dag zoveel kracht uit put.
Ik hou van jullie.

Proloog

Raven Bella Hawthorne zag de doodskist langzaam in het donkere gat zakken. Door de regen zag het graf er glibberig uit, de berg grond ernaast was modderig geworden. Toen ze klein was zou ze er waarschijnlijk naar gekeken hebben alsof het een avontuurlijke glijbaan was, waar ze zich joelend vanaf kon laten glijden. Ze zou met een brede grijns uit het gat zijn gekropen, van top tot teen onder de modder. Haar vader zou zijn hoofd hebben geschud en haar een standje hebben gegeven. Maar er zouden pretlichtjes in zijn donkere ogen hebben gefonkeld, waardoor ze wist dat hij niet echt boos was.

Nu lag haar vader in dit graf. Ze zou nooit meer getuige zijn van zijn sprankelende humor, of luisteren naar een van zijn preken in zijn brommerige stem die haar altijd aan een grote beer deed denken.

Haar vader was dood.

Tante Penny gaf een kneepje in haar hand, maar Raven voelde het nauwelijks. De koude regen doorweekte haar kleren, kroop in haar huid en verkilde haar ziel, om zich diep binnenin haar te nestelen en daar nooit meer weg te gaan. De doodgravers in het zwart zeiden een gebed, waarna de kist voorgoed uit het zicht verdween.

Mensen gooiden rozen in het graf. Eén vrouw klampte

zich snikkend vast aan haar rozenkrans. De priester beëindigde de uitvaartdienst en zei tegen Raven en de andere aanwezigen dat er geen reden was om verdrietig te zijn, omdat Matthew Albert Hawthorne nu in de hemel bij de engelen was en eindelijk genadige vrede had gevonden.

Raven staarde naar de priester. Naar de mengelmoes van verre familieleden die ze amper kende en naar vrienden en kennissen die meer aandacht hadden voor het schandaal rond de dood van haar vader dan voor haar. Afgezien van tante Penny had ze niemand meer. En ze voelde zich helemaal niet dankbaar, blij of vredig dat haar vader nu bij God was.

In plaats daarvan was Raven vooral razend.

Haar geliefde vader, die het middelpunt van haar bestaan was, bleek een leugenaar en een bedrieger te zijn. De man die haar op zondag mee naar de kerk sleepte en haar had voorgehouden dat ze haar maagdelijkheid moest bewaren voor haar ware liefde, dat ze altijd aardig moest zijn tegen anderen en die altijd had geloofd dat ze het ver zou schoppen in deze wereld, had zijn enige kind verlaten om ervandoor te gaan met een wildvreemde vrouw.

Als dat rode verkeerslicht er niet was geweest, zouden haar vader en die vrouw nu aan hun nieuwe leven in Parijs zijn begonnen, ver weg van hun kinderen. In plaats daarvan waren ze nu allebei dood en lagen in de koude natte grond, terwijl zij worstelde met het pijnlijke verraad. Voor het eerst van haar leven wist Raven Bella Hawthorne hoe het was om te haten.

Ze haatte haar vader. Ze haatte de vrouw die hem van haar had afgepikt. Ze haatte de drie zonen die de vrouw had achtergelaten, zonen die vreselijke dingen zeiden over hoe Matthew hun onschuldige moeder had verleid. Ze schilder-

den hem af als een charmante manipulator die lak had aan familiebanden.

De ooit onberispelijke reputatie van haar vader lag nu in scherven om haar heen. Mensen roddelden, staarden en fluisterden achter hun hand over de alleenstaande vader die twee gezinnen had verwoest door de matriarch van Pierce Brothers te verleiden. Op een of andere manier was Diane Pierce een martelares geworden. Zodat Matthew de enige schurk was in dit drama.

Daarom gloeide Raven in de regen van haat en brandde ze van verlangen om wraak te nemen, terwijl ze automatisch knikte naar de mensen die haar condoleerden. Ze hoorde hoe tante Penny de eindeloze rij mensen bedankte die eten, gebeden en hulp aanboden in een poging bevestiging te vinden in andermans tragedie. Uiteindelijk liep Raven naar de limousine en liet zich op de gladde, leren achterbank glijden. Toen de wagen optrok, op weg naar haar nieuwe leven, had Raven maar één gedachte.

Haar wraak zou zoet zijn.

Fronsend keek Dalton naar de tafel voor hem.
Het klopte gewoon niet.

De frustratie maakte hem kregel. Het zweet droop van zijn lijf, hij rook de vertrouwde geuren van vernis en zaagsel. Hij wreef over zijn hoofd en staarde naar de scherpe hoeken en leeuwenpoten van de eettafel die hij restaureerde voor de Ryans. Met de lijnen was niets mis. Licht en liefdevol gleden zijn handen over het tafelblad en de poten. De kwaliteit was ook het probleem niet. Hij liet zich op zijn knieën vallen en kroop onder de tafel, maar ook daar was alles egaal en liep de vleug van het hout vol en glad over de hele lengte. De vorm was volmaakt, waarom had hij dan toch het gevoel dat er iets mis was?

Hij kwam weer overeind, liep een stukje achteruit en bekeek de tafel in het licht.

Te donker. De Braziliaanse walnootvernis ging op in de bijna zwarte kleuren van het hout.

Helemaal fout.

Zoals gebruikelijk vroeg hij zich niet af waar zijn innerlijke stem vandaan kwam, maar volgde hij gewoon zijn intuïtie. Zijn cliënten hadden gestaan op de donkerste afwerking voor hun nieuwe antieke vondst en als hij tegen die instructies inging, zou hij op zijn donder krijgen.

Zowel van de Ryans als van zijn broers.

Ook zoals gebruikelijk negeerde hij de waarschuwing en koos ervoor op zijn gevoel af te gaan.

De afwerking moest zachter. Braziliaanse kastanje was beter. Die kleur was voller en zou de sierlijke lijnen en elegante waardigheid van de antieke tafel beter tot hun recht laten komen. Ze hadden de verkeerde keuze gemaakt, maar als hij het op de juiste manier deed, zouden ze het daarmee eens zijn.

Misschien.

Hij verdrong zijn twijfel, veegde zijn gevlekte handen af aan een handdoek en dronk gulzig wat water. Het lage gezoom van de airco hield de temperatuur in zijn werkplaats aangenaam. Hij vond de klamme warmte buiten niet erg omdat hij gewend was aan de plakkerige zomers in het noordoosten. Maar zijn kostbare hout verdiende de beste zorg en hield zich het mooist onder stabiele condities. Van een te vochtige omgeving ging hout werken. Soms moest hij het ruwe materiaal voor de humeurigheid van Moeder Natuur beschermen en hij had geen bezwaar tegen kunstmatige klimaatbeheersing om het beste uit zijn hout te halen.

Zijn broers zouden hem plagen als ze wisten hoe hij erover dacht, dus hield hij zijn overpeinzingen voor zich. Zoals hij ook manmoedig hun shit over zich heen zou laten komen als hij de Ryans zou bellen om te zeggen dat hun tafel een dag later zou worden afgeleverd. Te vaak zagen ze hem als onberekenbaar en onverantwoordelijk. Ze mochten dan met zijn drieën eigenaar zijn van Pierce Brothers Construction, het was duidelijk dat Caleb en Tristan er nog altijd niet van overtuigd waren dat hij daadwerkelijk zijn steentje bijdroeg. Het afgelopen jaar was zwaar geweest en ze waren wel degelijk meer naar elkaar toegegroeid, maar

toch voelde Dalton dat Cal en Tristan hem nog altijd zagen als hun irritante jongere broertje. Ze respecteerden weliswaar zijn talent voor houtbewerking, maar weigerden nog altijd zijn bijdrage aan de zaak op waarde te schatten.

Hij werd stapelgek van hen.

Hoofdschuddend sjokte hij naar de werkbank, ruimde zijn gereedschap op en schopte een wolk zaagsel omhoog. Ze waren in een jaar tijd ver gekomen, dat moest hij toegeven. Toen hij had gehoord dat zijn vader was overleden en een testament had achtergelaten dat hem dwong terug te keren naar Harrington, Connecticut, om daar samen met zijn broers het familiebedrijf te runnen voor ze het mochten erven, was hij woedend geweest en had hij zich verraden gevoeld. Hij had het naar zijn zin gehad in Californië, waar hij zijn eigen bedrijfje had en geen last had van de meedogenloze, eeuwige kritiek van zijn vader. Christian Pierce had over zijn familie geregeerd als een oude Romeinse keizer: alles moest op zijn manier. Hij weigerde zelfs maar te luisteren naar de ideeën van zijn zonen. De enige zachtheid die de jongens als kinderen hadden ervaren, was de aanwezigheid van hun moeder geweest, die het gezin bij elkaar had gehouden.

Tot het fatale auto-ongeluk dat haar het leven had gekost en Daltons hart had gebroken. Hij had niet de hoop dat iets in zijn leven ooit nog echt goed zou worden.

Alles waar hij in geloofde, was in rap tempo uit elkaar gevallen en hij was er bijna aan kapot gegaan. Diane Pierce was degene geweest bij wie hij zich veilig had gevoeld. Erachter komen dat ze was weggelopen met een vreemde man en haar gezin had achtergelaten, had er bij hen allemaal diep ingehakt. Haar verraad werd bevestigd door de enkele reistickets naar Parijs, op naam van haar en haar minnaar.

De enige manier om overeind te blijven, was te geloven dat de man die naast haar in de auto was verbrand een oplichter was. Uiteraard zou hij op al zijn vragen nooit antwoorden krijgen. Die waren met haar gestorven, samen met alles wat goed, zacht en puur was in zijn leven.

Na haar dood had een samenloop van omstandigheden en vreselijke gebeurtenissen hen uit elkaar getrokken tot er alleen nog maar wrok en woede over was. Dalton was naar Californië gevlucht, Tristan vestigde zich in New York en Caleb was achtergebleven om met hun vader verder te werken.

Hij pakte zijn zaag wat steviger vast. Vijf jaar waarin ze amper met elkaar hadden gesproken waren verstreken. Ooit waren ze heel close geweest, en door het wegvallen van het contact had Dalton een pijnlijke leegte gevoeld, alsof hij geen familie meer had. Zijn broers zag hij pas weer nadat zijn vader was bezweken aan een hartaanval. In zijn testament had hij kans gezien hen alle drie nog één keer te pakken. Ze dienden samen Pierce Brothers een jaar te leiden en in dat jaar winst te maken, of de zaak zou worden verkocht. Toen Cal Tristan en Dalton had gesmeekt om te blijven, hadden ze met frisse tegenzin ingestemd, maar het waren zware maanden geweest, vol pijnlijke onthullingen en oud zeer. Toch hadden ze elkaar langzaam maar zeker weer gevonden als broers en waren ze opnieuw een eenheid geworden.

Toen het jaar voorbij was, had Dalton ervoor gekozen om te blijven. Zijn visie om een volwaardig partner binnen Pierce Brothers te zijn, vervulde hem met trots en ambitie. Nu kon hij met opgeheven hoofd naast Caleb en Tristan staan en het met recht een familiebedrijf noemen. Caleb overzag als aannemer de nieuwbouwprojecten. Tristan

hield zich bezig met het aankopen, renoveren en met winst verkopen van panden. En Dalton had de mazzel dat hij zich aan zijn roeping kon wijden: werken met hout. Het kwam in zijn handen tot leven; er mooie, gekoesterde stukken van maken streelde op een of andere manier zijn ziel. Hij kon er al zijn creativiteit in kwijt en zag elk stuk hout als iets unieks en speciaals. Het was aan hem om het hart van het hout naar boven te halen.

Sinds de broers hun ritme hadden gevonden, draaide Pierce Brothers Construction weer op volle toeren en maakte zijn goede naam waar. Als zijn broers er nu alleen eens mee zouden kappen hem buiten de grote beslissingen houden.

Dalton borg zijn gereedschap zorgvuldig op en ruimde zijn werkplaats verder op. Aan de buitenkant zag het gebouw eruit als een simpele, forse schuur, maar binnen had hij er zijn eigen persoonlijke paradijs van gemaakt. De werkplaats stond op het land van het grote familiehuis, maar lag verscholen tussen de bomen, als een verborgen sprookjeshuis dat niemand kon vinden. De muren waren aangekleed met planken waarop gereedschappen en resten hout lagen. Elk stuk had een eigen verhaal dat Dalton koesterde. Zijn collectie zagen was legendarisch en als iemand er te dicht bij kwam, voelde hij daadwerkelijk een grom in zijn borst rommelen. Misschien dat hij niet bezitterig was als het op vrouwen aankwam, maar van zijn elektrisch gereedschap moesten ze afblijven.

Met lintzagen, cirkelzagen en fineerzagen verdiende hij de kost. Door de jaren heen had hij zijn collectie werktuigen uitgebreid met draaibanken, schuurmachines, polijstmachines, ploegschaven en groefschaven. Zijn machines waren allemaal het beste van het beste en hij onderhield ze met

liefde. Als verlengstuk van zijn vingers kon gereedschap zijn werk maken of breken. Midden in de ruimte stond een grote multifunctionele werktafel met daaronder talloze laden met keurige labels. Hij wist precies het aantal boorkoppen en boortjes dat in elk compartiment lag, én hun maten.

Cal had ooit een boorkop ‘geleend’ en vergeten die terug te brengen. Nadat Dalton uit wraak ‘per ongeluk’ al het hout voor een project op een verkeerde locatie had laten afleveren, had niemand het nog gewaagd om iets uit zijn dierbare schuur te halen.

Zijn favoriete muziek had hij altijd onder handbereik dankzij Amazon Echo, en zijn digitale spraakassistent Alexa was sinds kort zijn beste vriendin ooit.

Dalton rondde zijn opruimwerk af en wierp een blik op zijn telefoon. Wat zou hij vanavond eens gaan doen? Vermoedelijk niet veel. Afgezien van nieuwe vernis voor de tafel van de Ryans halen. Caleb en Morgan gingen de stad in, Tristan was een paar dagen weg voor zaken. Misschien kon hij dat leuke blondje Avery bellen om haar uit eten te vragen? Zijn matte reactie op dit plan maakte hem al duidelijk dat dat geen slimme zet zou zijn. Tijdens hun meest recente date was het hem opgevallen dat ze nogal een zwijmelblik in haar blauwe ogen had. Ze had ook achteloos laten vallen dat haar zus op bezoek kwam, alsof ze wilde dat hij die zou ontmoeten.

Hij huiverde. Elke vorm van familie ontmoeten bracht een man in de gevarenzone. Voor je het wist, was er sprake van een relatie en sloeg de fantasie van een vrouw op hol, over waar een paar dates toe zouden kunnen leiden. Dalton vond het vreselijk om mensen te moeten kwetsen, daarom maakte hij altijd van tevoren duidelijk wat hij voor ogen had, zodat vrouwen geen valse verwachtingen zouden heb-

ben. Helaas groeiden de verwachtingen toch bij elke date, hoe oppervlakkig hij het ook hield. En dan was het moment aangebroken om weer eens verder te gaan kijken.

In zijn lijf brandde een vreemde leegte die hij nog niet kende. Wat hij nodig had, was een project dat helemaal van hem was. Te vaak werkte hij aan kasten, terrassen en vlonders voor de huizen waar Pierce Brothers aan werkte, maar dit waren niet de klussen die hij zelf zou kiezen. In Californië had hij zelf bepaald wat hij wel en niet aan opdrachten aannam. Daarin had hij zijn passie kunnen volgen; nu voelde hij zich vaak eerder een fabrieksarbeider dan een houtkunstenaar. Nu wist hij ook wel dat dit onvermijdelijk was in een familiebedrijf, en het was zijn eer te na om geen onberispelijk werk af te leveren. Hoewel zijn broers altijd zeikten als hij niet precies deed wat de klant wilde, moesten ze met frisse tegenzin toegeven dat de klanten achteraf in negennegentig procent van de gevallen Dalton gelijk gaven en heel blij waren met het resultaat.

Dat moest het zijn. Hij zou zijn ogen en oren openhouden voor een speciaal project waar hij weer eens echt zijn ziel en zaligheid in zou kunnen leggen. Dat zou een einde maken aan die rare leegte en de rusteloosheid die hij voelde.

Hij greep zijn shirt, keek nog een laatste keer rond en trok toen de deur achter zich dicht.

Raven hijgde. Het zweet liep over haar rug, doorweekte lokken haar vielen in haar ogen. Ze verdrong het allemaal, zette haar tanden op elkaar tegen de pijn van gespannen spieren en dreigende uitputting, en concentreerde zich.

Ze ging iets door de knieën om meer kracht te verzamelen en lanceerde zich toen naar voren.

Haar voet schopte het doelwit precies in het midden. Zonder haar evenwicht te verliezen, gooide ze er een linkse hoek tegenaan, die de dummy op de vloer liet tuimelen.

‘Goed gedaan.’ De stem was een mengeling van respect met iets plagerigs, die Xavier tot haar favoriete trainer maakte. ‘Voor een meisje.’

Ze veegde de transpiratie uit haar prikkende ogen en maakte haar bokshandschoenen los. ‘Heel grappig. Rondje doen, zodat ik je kan laten schreeuwen als een meisje?’

Grijnzend keek hij haar aan. Oogverblindend witte tanden, die nog wat extra publiek trokken. Met zijn gespierde lijf en donkere huid was Xavier niet alleen een van de meest gevraagde trainers in de staat, maar ook een van de meest felbegeerde vrijgezellen in Harrington. Ze trainde inmiddels een jaar met hem en tussen hen was een mooie vriendschap ontstaan. Natuurlijk hadden ze wel eens met het idee gespeeld om een stapje verder te gaan, maar het was hun

allebei duidelijk dat ze daarvoor toch de nodige vonken misten. Zijn achtergrond was nogal mysterieus. Xavier was bekend geworden als deelnemer aan *American Ninja Warrior* en was viraal gegaan toen hij net voor de finale afhaakte om cliënten van de plaatselijke sportschool te gaan trainen.

Raven had zomaar het gevoel dat er meer speelde, maar ze vroeg er nooit naar. Als ze iets had geleerd, was het wel om de geheimen van anderen te respecteren. Hij viste ten slotte ook nooit naar die van haar.

Xavier zette de dummy weer overeind en schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank je. Ik heb al genoeg vrouwen in mijn leven van wie ik op mijn donder krijg. Nog eentje erbij hoeft echt niet.’

Ze lachte en pakte het flesje water aan dat hij haar aanbod. ‘Niemand zal beweren dat je niet slim bent.’

‘Zoals ik al vaker heb gezegd: het gevecht wordt in de eerste seconden gewonnen. Bekijk de situatie vanuit alle standpunten. En besluit dan om te vechten of je terug te trekken. Foute beslissingen bestaan niet.’

‘Goed, O Grote Verlichte Geest,’ antwoordde ze plagend. Raven wist echter dat al zijn adviezen cruciaal waren. Sinds ze met boksen en karate was begonnen, had ze dingen in zichzelf ontdekt die soms best een beetje eng konden zijn.

Zonder zich ervan bewust te zijn, raakte ze de tattoo op haar schouder aan. Het zwaard met de bebloede punt herinnerde haar elke dag aan haar belofte. Het afgelopen jaar had echter nieuwe dingen op haar pad gebracht en nu wist ze niet meer zeker welke kant uiteindelijk zou winnen. Ze vroeg zich af wanneer ze echt een keuze zou moeten maken.

‘Zie ik je woensdag weer?’

Ze schrok op uit haar trance. ‘Absoluut. Hé, wanneer

kom je nou eens langs om wat te drinken? Dan mix ik een speciale cocktail voor je.'

'Ze hebben er al eentje naar me genoemd. Die heet Het Orgasme.'

Ze rolde met haar ogen. 'Daar kom ik wel overheen. En die van mij heet Zwaar Overschat.'

Zijn lach volgde haar door de gang naar de kleedkamers. Het was makkelijk ouwehoeren met Xavier. Ze bewonderde zijn mannelijke schoonheid, maar voelde geen kriebels om met hem in bed te duiken. Het verleden had haar geleerd dat seks een gevaarlijk werktuig was dat relaties kapot kon maken, zelfs de heel waardevolle. Ze was niet van plan die fout nog eens te maken. Nee, als ze eraan toe was, zou ze op zoek gaan naar een volwassen kerel die liefdevol en aardig was. Ze was helemaal klaar met alle *bad boys* en rondneukers die geen echte relatie wilden.

Ze kwamen er niet meer in.

Raven douchte en kleedde zich om. De vochtige lucht sloeg op haar adem zodra ze de sportschool uitstapte en smoorde haar bijna. Mensen in Arizona hadden het over droge hitte, hier in Connecticut was het een akelige, klamme warmte die iedereen naar binnen joeg, om daar soelaas bij hun geliefde airco's te zoeken. En het was nog maar juni.

Haar designersneakers waren zwart en zilver met een hoge sleehak, maar comfortabel genoeg om snelle stappen te kunnen zetten. Ze sprong in haar jeep en reed naar de liefde in haar leven die gulzig al haar tijd en energie opeiste.

My Place.

Haar ziel zuchtte nog net niet tevreden toen ze op de parkeerplaats met gravel parkeerde. Aan de buitenkant zag het restaurant er simpel uit: donker hout en een forse veranda